

som muligt for at faae Vælgernes Svar derpaa. Da han ikke mener, at det Svar, der her er givet, var saa omfattende, som det burde, saa vil jeg raade den høitærede Minister til at forfatte en Liste over samtlige Spørgsmaal, som han ønsker Svar paa. Jeg antager, at det maa være det, der ligger bagved den høitærede Ministers Mening, naar han taler om de Midler, der staa til hans Raadighed. — Jeg beder Tinget undskyldte, at jeg, da der var gaaet saa lang Tid hen, har taget Ordet; men der kom saadanne Ytringer fra den høitærede Minister ved Siden af, at han syntes at ville optræde saa moderat idag, at man næsten halvveis skulde forglemme de foregaaende Dages stærke Udtalelser — at jeg ikke kunde andet end bede om Ordet for at gjøre disse Bemærkninger.

Conseilspræsidenten (Estrup): Jeg reserverer mig imod, at der mig bevidst har været nogen Forskjel paa mine Udtalelser i Dag og de foregaaende Dage. De kunne have gjort et andet Indtryk paa den ærede Taler, som nu satte sig, men mig bevidst har der ikke været nogen Forskjel paa dem.

S. N. Hansen: Jeg skal ikke, mine Herrer, forlænge denne Forhandling ret længe, og jeg skulde ikke have taget Del dert, hvis ikke en Ytring fra et æret Medlems Side havde interesseret mig særlig. Det var den Formening, at den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, havde særlig ved sit Valg lagt for Dagen, at den ikke vilde tage Parti for dem, der mente, at en provisorisk Finanslov var berettiget. Jeg skylder den Kreds, der har valgt mig, at sige, at det har den ikke villet tilkjendegive ved dette Valg, derom har der ligeoverfor mig ikke været Diskussion og eneste Dieblif. Det, der gjorde, at man kastede sine Dine paa mig og ønskede at kalde mig til den Ære at sidde i Folkethinget, var, efter hvad man udtryffeligt udtalte, Ønsket om, at Folkethinget i kommende Sessioner maatte komme bort fra ørkesløse Forhandlinger og indpaa Sagernes Realitet, og man ønskede til Forsamlingen at sende en Repræsentant, som i saa Tilfælde kunde bidrage Noget til Forhandlingernes Fremme. Nu har jeg i disse tre Dage sidet og ventet paa, at Tidspunktet kunde komme for mig til at røgte dette Hver, men det er til Dato ikke kommet; dette er Grunden til, at jeg har begjært Ordet, og skal jeg — som sagt — fatte mig meget kort, idet jeg kun vil klare den Situation, som har bevæget Kjøbenhavns 6te Valgkreds til at sende mig herind. De Herrere sige maaffe: Vi have dog bidraget Noget til at klare det Reelle, nemlig Spørgsmaalet om Magtfordelingen. Klaret er det egentlig ikke blevet, thi det er det samme Diskussionsthema, som tidligere er blevet behandlet og nu gjentager sig; men jeg vil dog, hvad dette Punkt angaar, tillade mig at

sige saa Meget, at det egentlig er underligt at tale om, at Mindretallet skulde staa saa stærkt mod Folkethingets Magt, det vilde dog være høist mærkeligt. Men det, som vi sige, er det, at Folkethinget har sin Magt, men med den rette Begrændsning. Jeg har ingen Tvivl om, at, komme vi til Sagernes alvorlige og reelle Behandling, og den ene Gang efter den anden vedtage det, som Regeringen er imod, da faar den Vedtagelse sin Betydning; men de Herrere maa lade mig, dette har manglet hidtil. Det er faare let under denne Forhandling at tage Spørgsmaal frem og sige: Dem vilde vi tage anderledes end Regeringen. Jeg skal blandt saadanne Ting, som ere berørte fra flere Sider, nævne vor udenrigste Politif; men jeg har ikke hørt en Løddel til Veiledning om, hvorledes den skulde have været ført i de forløbne Aar. Der er talt om Arbejdsagen, og det lader ogsaa til, at man, naar man kom til Møret, kunde klare den Sag; men hvorfor saa ikke give Bink om, hvorledes man skulde gaa frem? Det er den Maade, hvorpaa Flertallet maa gjøre sig gjældende i Folkethinget, indtil det selv kommer til Møret. Flertallet i Folkethinget har kun een Maade at gjøre sin Villie gjældende paa, og det er ved at vise, at en Sag paa den eller den Maade kan fremmes med Dygtighed. Saa kommer man til Magten; men saa længe, som man fra anden Side og fra allerhøieste Side savner bestemte Principer og Veiledning og bestemte og dygtige Mænd til at føre dem igjennem, saa længe faar Folkethingets Flertal ikke Magten. Og hvorfor ikke? Fordi denne Strid om: Skulle de eller vi sidde paa den Mads der, hører ikke hjemme i Folkethinget, og den reducerer Diskussionen her — saaledes som det er sket i disse Dage — til kun at gjælde dette: skulle de eller vi sidde der. Derved gaa vi udenfor vor Rolle. Selv i et Land som England tror jeg ikke, at man nogeninde har ført Diskussionen paa den Maade: skulle de eller vi være Ministre. Vi kunne tage et Exempel fra de nærmeste Dage. Naar man vil være Opposition, saa finder man en Sag, som man stiller frem som sin Fane; den fører man igjennem, saa godt man kan, og saa feirer man tilfids, hvis der gjøres Modstand. Man var i England, jeg tror jeg tør sige saa letfindig, for Tiden at gjøre den tyrkiske Sag til Oppositionens Livsag. Derved har man handlet lige saa letfindigt og usforsvarligt, som hvis man her hjemme fra Oppositionens Side vilde finde paa blot af politiske Grunde at gjøre den flestvigske Sag til en Partisag. Noget Saadant skulle vi være os imod, og vi skulle være os imod at fortsætte. Hvis vi for Folkethinget ville hævde den berettigede Indflydelse, som tilkommer det, og som Mindretallet saa godt som Nogen indrømmer, saa skal man være sig imod, at Forhandlingen dreier sig om et Magtspørgsmaal; thi det kunne vi ikke klare. Dette er som sagt min Anskuelse,